

Državni zbor.

Dunaj, dne 14. febr.

Dunajski Nemci med seboj.

V seji 8. febr. t. l. je vložil dr. Luegger sledeče vprašanje na ministerskega predsednika: »Bližajo se deželnozborske volitve za Nižjo Avstrijo. Židovski liberalci so izdali zaupno pismo do svojih somišljenikov, naj z oziranjem na važnost teh volitev prinašajo darove za volilsko zakladnico. Podpisani so na tem oklicu največji židovski bogataši, katerim je celo lahko, da samo eden izmed njih poplača vse stroške za tiskovine in poštino takšnega volilnega odseka. Dr. Luegger trdi v svoji interpelaciji: »tu se gre za vse kaj drugega. Ti bogataši hočejo skupaj spraviti velik zaklad denarjev, da bodo potem mogli kupovati glasove volilcev za liberalne pristaše.« V svoji interpelaciji opisuje nekatere na oklicu podpisane može; n. pr. pravi: Podpisani Auspic je že enkrat kupoval glasove za sebe, da je bil izvoljen v državni zbor na Južnem Moravskem; a državni zbor je ovrgetel radi tega njegovo izvolitev. Lobmaier, ki je tudi podpisan na oklicu, si je prigoljufal častno občanstvo dunajskega mesta itd. Brez dvoma si hočejo z goljufijo in podkupovanjem volilcev pridobiti židovski liberalci večino v bodočem dežel. zboru. Končno vpraša vlado, hoče-li zabraniti, da se ne bi godile pri prihodnjih volitvah nepostavnosti od strani židovsko-liberalne stranke?

V seji 13. febr. je dal ministerski predsednik primerni odgovor. Toda v imenu liberalcev je surovo napadel dr. Lueggerja vodja liberalne stranke, dr. Gross, ter mu očital obrekovanje in laž. Med njegovim govorom je nastal grozen hrušč, ki pa je naraščal, ko je Grossu dr. Luegger trdil, da zamore vsako besedo dokazati, katero je navedel v svoji interpelaciji. Nato je predlagal liberalci dr. Vogler, naj zbornica sklene, da so o tej stvari otvori posebna razprava v prihodnji seji. S 123 proti 91 glasovi se je sprejel ta nasvet. Ministerskemu predsedniku ta sklep ni bil po volji, ker vlada želi samo to, da se začne prej ko prej razprava o državnem proračunu.

Vojaški novinci.

V seji 13. februarja se je nadaljevala in tudi končala razprava o vojaškem naboru. 126.000 vojaških novincev potrebuje naša država vsako leto. Pri tej priložnosti se čujejo vsakovrstne pritožbe, kako neusmiljeno se ravna z vojniki, naj se odpravi dvoboj itd. Tudi danes so se čule jako važne pritožbe. Bila je vpisana cela vrsta govornikov, ki pa

vidi vredno zapregati konja, ampak peš hočejo pripeljati voz in to sedaj porabijo ženske v svoj prid. Ko namreč može sod naložijo, grejo še nazaj v hram, da se se prej pokrepčajo za težko vožnjo. Medtem časom pa priletijo od vseh strani ženske, ki so že na to prežale ter naglo in tiho odvedejo voz v kako skrivališče. Kmetje, ki se v hiši glasno pogovarjajo, še ne slutijo, kaka nesreča se njim je zgodila, tem večje pa je njih presenečenje, ko zapazijo, da je voz s sodom vred zginil. Sedaj se začne izpraševanje in iskanje. Pa ženske so svoj plen dobro skrile. Seveda zve se hitro, kdo je ukradel voz s sodom, ali kaj pomaga, če nihče ne pove, kje je. Še-le, ko može obljubijo, da se smejo zvečer tudi žene, ko doma opravijo, vdeležiti veselice, še le tedaj dobijo voz nazaj.

Ali do večera še je dolgo; da pa jim ni dolg čas, zmislijo še si marsikatero burko. Tako n. pr. skuje kak bolj prebrisan kmet oklic, katerega javno prebira pred vsako hišo. Privezanega ima na rasohe (vile) ali kaj enakega; spremlje pa ga bobnar, kateri neusmiljeno udriha po starem bobnu ter ljudi skupaj kliče. Oklic pa se glasi blizu tako-le: »Daje se vam na znanje, da bode danes popoldne ob 4. uri na mostu licitiranje leda iz našega lepega vaškega ribnika. Ob enem prodajalo se bode po kilah tudi blato tega

niso prišli do besede, razun treh: Bianchini (Hrvat), Gniewosc (Poljak), Klofač (Čeh). Bianchini se je bridko pritoževal nad vojaško upravo, ki vporablja prav dobro dalmatinske in primorske vojake na morju, a jih ponemčuje, italijanči in mažarizira. Edino hrvatsko kadetno šolo so prestavili v Budimpešto ter izpodrinili popolnoma iz nje hrvatski jezik. Častniki se vdeležujejo laških slavnosti, ki se prirejajo v ta namen, da se poitalijanči hrvatski narod; muzika igra laške izdajalske napeve, dalmatinski sinovi morajo služiti po 4 leta in več mesecev itd. Gniewosc, bivši oficir, je priporočal vladi, naj se ozira na želje, ki so se že tolikokrat izražale v zbornici, naj ne jemlje k vojaškim vajam kmetov sinov in kmetov delavcev ter hlapcev ob času, ko se pri zeti najbolj potrebujejo doma: naj vojaška uprava kupuje naravnost od kmetov žito, od rokodelcev in obrtnikov pa obutev in obleko, da se na tak način vsaj deloma povrne poljedelcem davek, ki ga dajo za vojaške namene. Omenjal je tudi, naj se vojakom da ob nedeljah priložnost, da zamorejo spolnovati svoje verske dolžnosti; naj se nastavlja taki vojaški duhovniki, ki so zmožni jezikov vojaštva, naj se poravna škoda, ki se dela ob vojaških vajah s tem, da se za več dni zabrani delati na polju, ker se s kroglijami strelja itd. Te in enake pritožbe so se v zbornici že stokrat ponavljale; a deželnozborski minister se izgovarja s tem: tukaj ne morem pomagati jaz; to spada pred vojnega ministra; te pritožbe se naj sprožijo v delegacijah. In žal, da ostane skoraj vse zopet pri starem. — Postava o naboru vojaških novincev se je sprejela v drugem in tretjem branju.

Novo železnice v Bosni.

Zadnje dni se je pečala zbornica poslancev z novimi železničnimi progami, katere bi se naj na stroške obeh državnih polovic: Avstrije in Ogerske zidale. Kakor vselej, so tudi v tej zadevi Ogrji dosegli velikanski dobiček, ki obstoji v tem, da se nove železnice zvežejo z Dalmacijo in Bosno na Ogersko, v Budimpešto. Nasvetovali so mnogoteri govorniki, kakor dr. Ivčević, Perič, Kaftan in Berks, kakšne železnične proge bi bile primerne v Bosni, da bi Dalmatinci mogli lažje stopiti v zvezo z našimi deželami. Pa vse je zastoj; naša vlada se je že dogovorila z Ogersko in hrvatski poslanci iz Dalmacije so slednjič bili zadovoljni, da vsaj nekaj dobijo.

Tržaški nemiri.

»Slov. Gosp.« poroča na drugem mestu, kaj se je zgodilo te dni v Trstu. Punt v Trstu se je razpravljalo tudi v državni zbornici dne

ribnika, katero pa se sme še le za 7 do 8 mesecev zvoziti, ker se drugače žabe nimajo kam skrivati. Led je jako čist in pripraven za kavo namesto sladkorja, katero ob enem ohladi, da je ni treba pihati.»

Da se tudi zvečer pri rujnem vincu in okusni svinjini zbije pri novem županu marsikatera šala, nam pač ni treba še posebej omenjati.

Zares naš kmet ljubi dovtipnost in nič ni bolj sitno, kakor dolg resen obraz, ki ne pozna nobene šale. Ali v zadnjih letih postal je tudi bolj resen, kajti ugonoba vinske trte in slaba cena poljskih pridelkov dela mu velike skrbi za prihodnjost. Bog daj, da se kmalu na boljše obrne!

Smešničar.

Zdravju škodljivo berilo. Zdravnik vpraša bolnika, ki se zviija vsled bolečin v želodcu: »Ali ste kaj takega jedli ali pili, da vam je tako slabo?« — Bolnik: »Ne, gospod doktor, v »Štajercu« sem bral »Listek« v števil. 3. t. mes., ki je tako pisan, da me je kar krč prijel v želodcu.« (Mene tudi! — Opomba stavčeva.)

15. in zopet 18. februarja. Ministerski predsednik je razložil natanko, kaj se je vse godilo in da je bilo treba zbrati vojaštvo ter vpeljati nagli sod. Njemu nasproti je strastno napadal tržaškega cesar. namestnika socijalni demokrat, žid dr. Ellenbogen, o katerem je trdil, da je sam kriv teh nemirov in žrtev, katere so padle, ko so streljali vojaki na razdivjano ljudstvo. Slednjič se je sklenilo, da se v seji 19. februarja izvoli odsek 37 udov, ki naj celo stvar preiščejo in v osmih dneh zbornici poročajo: je-li vlada prav ravnala ali ne, ki je s silo zadušila ta tržaški upor.

Politični ogled.

Poljedelsko ministrstvo. V našem poljedelskem ministrstvu sede može, ki imajo večjo skrb za judovske in njim enake spekulante ter trgovce kakor pa za kmeta. To se je pokazalo posebno pri odpravi terminske kupčije na borzi, ki je poljedelsko ministrstvo ne želi, ker bi se s tem zamerilo židom. Sekcijska svetnika dr. Scheinpflug in dr. Erl sta se v tej zadevi potegovala za kmetijske koristi in vsled tega je že moral dr. Scheinpflug prositi za upokojenje, ki se mu je tudi dovolilo.

Kmetska stranka na Češkem ne more priti prav do veljave. Glavni razlog je, ker je polovičarska, ker noče v vseh vprašanjih pokazati jasne barve. Včasih nastopa samostalno, potem pa se zopet začne loviti za frake liberalnih Mladočehov. Med odločno katoliškimi možmi si noče iskati voditeljev in pristašev, liberalni pa, h katerim se tako rada pritiska, ji ali ne znajo ali nočejo pomagati. Dandanes imajo le izrecno katoliške kmetske stranke prihodnjost.

Kam z denarjem? Na Laškem ni bilo tri leta manevrov. Zdaj pa si je državna blagajna že toliko opomogla in je za letošnje manevre že sklicanih 89.000 rezervistov, na katere se pripravlja v paradi boj 12 vojnih korov.

Pogodba med Angleško in Japonsko. Nepričakovano je dosla vest, da se je med angleško in japonsko vlado sklenila prijateljska zveza. Obe državi hočeta se skupno braniti proti svojim sovražnikom v Aziji, a jih tudi skupno napadati, ako bi bilo potreba. Ne bodeta trpeli, da bi si kaka tretja država v Aziji hotela vzeti in prilastiti zemljo, ampak skrbeli bosta, da ostanejo dežele in države v rokah, v katerih so dosedaj. Očividno je, da je ta pogodba naperjena proti Rusom, ki so v Aziji spravljali dežele pod svojo oblast.

Vojska v Južni Afriki. Kronanje angleškega kralja, ki je bilo določeno na 26. dan meseca junija t. l. je zopet odloženo na nedoločen čas. Uzrok temu je, ker hoče kralj, da se vojska v Južni Afriki završi pred slavnostjo kronanja, a vojne noče nikakor biti konec, marveč postaja položaj na bojišču za Angleže od dne do dne usodnejši. Ker je lord Kitchener poslal mnogo tisoč nerabljivih čet nazaj domov, je angleška vlada v veliki zadregi, kako tako hitro dobiti nadomestila, zlasti, ker se je bati, da med prebivalstvom samim nastane najhujši odpor proti temu, da bi dali sinovi in očetje svoje drago življenje za osebne koristi nekaterih angleških kapitalistov. Lord Kitchener je uvedel na bojišču takozvani »blocksistem«, s katerim hoče prisiliti raztrešene burske čete do več glavnih bitk, v katerih naj bi gotovo podlegli angleški premoči. Glavna pozornost njegova pa je obrnjena na to, da bi ujel glavna voditelja Burov Dewetha in Botho. Celih 23 angleških oddelkov zasleduje Deweta in »Daily News« pravi, da je ujetje Deweta le še vprašanje časa. — No, Angleži se bodo tudi to pot vrezali, kajti že večkrat so govorili, da Deweta že imajo, da je že mrtev itd. Ali zopet se je prikazal, v veliko žalost in presenečenje Kitchenerjevo. O mirovnihih pogajanjih se govori, da so Angleži voljni

sprejeti pogoje, ako bi jih Buri stavili, a Buri o tem nočejo nič vedeti in to znači, da njihova stvar ne stoji tako slabo, kakor bi radi vedeli razni anglofilji.

Dopisi.

Iz šmarskega okraja. (Prav zanimive reči) vam moram danes poročati o ptujski korundiči iz naših krajev. Lansko leto vozil se je neki ciklist iz Ptuj po cestah šmarskega okraja. Ves truden in vpehan se vstavi pred gostilno na Belem. Ogledujoč si okolico, pravi sam pri sebi, to je izvrsten kraj za moje namene, luža pri luži, in zraven šmarski potok, ki se vije kakor izstreljena vrvi; če jih le par tu ostane, potem se bodo že razmnožile. Imena bližnjih posestnikov, ki so se mu zdeli nemška ali drugače ugodna, zapiše si v svojo knjigo. Ne dolgo potem prišli so prvi korundiči po poštah v naše kraje. To vam je bilo kvakanje! Šmarski poštar je neki skoraj zbolel od samega strahu, na Podplatu in v Pristavi so pa rekli, da še nikoli niso slišali lepših glasov, kakor glasove teh živalic. Ja, ja, je že tako, vse se ne dopade vsem! Na Belo so dali dve lepi plemenski korundiči, eno sta sprejeli devici Brunhilda in Krimhilda v Lembergu, eno neki fant blizu Sv. Eme itd. Na Belem sta lazili korundiči od hiše do hiše. Če se je na oknu zaslišal znani kva, kva, hitro so ga odprli in korundiča je skočila na mizo. Koj so jo obsedli vsi domači, ter občudovali to lepo stvarčico. Nekateri so dejali, samo zlobni jeziki morejo reči, da je laška žaba giftna krotka! Saj ni giftna, pritrčili so vsi; in bolj ko se je napejala, bolj so se smejali, bolj se jim je dopadala. Možki in možički so včasih imeli cele zборе, še na cestah, da so poslušali in občudovali korundičo, dokler se niso čisto očarani drug od drugega ločili. Tudi k Šoršovim bi jo korundiči radi potegnili, pa kaj, upali se niste, ker v tisti hiši še je zmeraj nekaj dobrega duha od »gospoda« ostalo. Znano je, da imajo žabe rade muhe in pajke, a čudno je, da se ta korundiča križastega pajka boji. Zakaj li? Najbolj zapeljiva luža za korundiče pa je na Belem lovčeva, po domače jagrova ob veliki cesti. Sem sta se že sto in stokrat napotili, pa kaj, ko lovec zmeraj z nabito puško skrit za hlevom stoji, in posebno korundiče neki iz vrstno zadene.

Na korundiči je pač vse lepo! A mlademu fantu se na njej dopade najbolj njeni papirnati pas, na katerem stoji tiskano z lepimi črkami: N. pr. blagorodni gospod J. J. v . . . Tak pas se ne sme nobeden zgubiti. Fant jih nosi zmeraj s seboj po vseh žepih in še za klobukovem traku. Dva fanta, eden blizu Šmarja, drugi blizu Sv. Eme doma, sta se pretečeni pust ženila. Ta bi imel vzeti Kosovo Zlatico, drugi Strnadovo Dragico. »Poglej Zlatica, poglej Dragica«, rekla sta, »kaj je tu zapisano«. »A kaj pa?« Dekle reče: »N. pr. blagorodni gospod J. J. v . . .« in vpraša: »A kdo je to?« »I, Zlatica, i Dragica, kaj ne poznaš mojega imena?« »Kaj, ti si gospod, a veš kaj, gospoda jaz ne bom vzela«, rekli ste obe. Zdaj jima udari korundičin smrad v nos, obe si ga zatise. Vsled mastnih zaušnic je 4 krat počilo in tičici ste odrčali kakor blisk, fanta sta pa ostala z otečenimi lici. Tako slovo dajejo snubačem, ki se družijo s korundiči! Ta dva fanta sta toraj ostala sama, samici ste pa tudi še Brunhilda in Krimhilda.

Pri nas je pa navada, da mora vsak, ki se vsled svoje okornosti pustni čas ni mogel oženiti, pustni torek ploh vleči. In vlekla sta ga imenovana fanta, Brunhilda in Krimhilda. Sestanek so imeli pri ciganu in od tod naj bi šlo čez Geše do Šmarja. Da bi bolj korajžno potegnili, privoščili so si naravnih pijač iz najboljših fabrik. Pil je tudi še peti veliki gospod iz Belega in 4 korundiči, katere ima ta družba v reji. Vpregli so

toraj spredaj dva para korundičev, potem sta vstopili lemlerski gospici in na zadnje imenovana fanta, veliki gospod pa je jahal ploh. Omeniti se moramo, da ste Brunhilda in Krimhilda prinesli najlepših umetnih cvetic, ker v tem času naravnih ni, ter ste okrasili sebe, korundiče, fanta in ploh-gospoda. To vam je bil krasen prizor, vse se je lesketalo v najlepših barvah! Proti Gešju je šlo počasi, ker je precej breg. Na vrhu pred Šoršovo hišo pa se korundiči kar na enkrat vstavijo, vihajo nose in hočejo nazaj po vsej sili! Ploh-gospod je komaj vse v red spravil in potem vam je šlo na vdol, kakor sto peklenščekov! Kakor bi se zemlja odprla in vse požrla, zgine pred lovčevu hišo celi vlak. Korundiči so poskakali namreč v gnojnico in potegnili vse za seboj. Neko čudno grgljanje se je slišalo in se pokazalo potem pet črnih človeških podob, pred kojimi je od groze in strahu vse bežalo. — Žaba še neki iz trona v lužo skoči, ali ploh-gospod tega ne veste? Ni toraj varno voziti se s korundiči!

Ploh-gospod se snaži in pere, ter se sramuje sam pred seboj in pred svetom, da se je dal zapeljati od korundičev. Stem mu je minila tudi želja po županovi časti, tako, da se še bojda občinskih volitev ne bode vdeležil, ki se bodo v kratkem vršile. Korundiče pa je jager pepelnico sredo vse postreljal. Vsi korundičarji se bodo vsled tega menda spametovali, belskemu lovcu pa gre čast, da je iztrebil naše luže teh pošasti, in zaslužil, da ga volite za župana!

Sv. Ilj nad Mariborom. (Zlata poroka.) Dovolite, gosp. urednik, častitim bralcem »Slovenskega Gospodarja« na kratko popisati zlato poroko 70letne Magdalene in 79letnega Matija Rošker. Dne 10. februarja zbralo se je mnogo ljudstva blizu kolodvora ter od tod spremljalo slavljence proti cerkvi. Marsikomu se je solza udrla od veselja, ko je videl, kako krepko sta korakala zlato-ženin in nevesta za godci med ovenčanimi dekleti. Za njima so sli krepki trije sinovi in sorodniki. Ob pol deseti uri prišla sta v cerkev, katera je bila že prenapolnjena. Stopila sta pred oltar; domači gosp. župnik opravili so cerkvene obrede in molitve, potem se je darovala v zahvalo slovesna sv. maša. Po sv. maši, dasiravno je zelo deževalo, je hotelo vse staro in mlado videti zlato-ženina in nevesto. Spremili so nju do nekdanje narodne gostilne g. Franca Zelzerja, kjer se je nadaljevala gostija pri pogrnenih mizah. Med sprevedom od cerkve se je slišala krasna godba, a oglašili so se tudi zvonovi, ker je bil zlato-ženin že čez 50 let cerkveni upravitelj (križanec) ter vestno izpolnjeval to nalogo. Mu po vsej pravici častitamo; Bog ga živi še mnogo let! V proslavo zlate gostije vdeležilo se je tudi več č. gospodov; po primernem nauku podarili so g. župnik v imenu milost. kneza in škofa prelepo darilce v papirnatem zavitku: zlat za 20 Kron. Samega veselja in hvaležnosti so solze zaigrale zlato-poročencema, ko sta prejela visoki dar nadpastirjev. Vršilo se je mnogo napitnic; naša venčana dekleta so nam prepevala kratkočasne pesmice.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Politično zborovanje. Katoliško politično društvo za slovenjebistriški okraj bo prihodnje nedeljo dne 23. t. m. ob 3. uri popold. zborovalo v Poljčanah v Gajšekovi gostilni. Govorili bodo državni poslanec g. Fr. Robič o političnem stanju v državnem zboru, g. dr. Fr. Rosina o zadružništvu in g. Fr. Mlakar o vinski kupčiji. Katoliško in narodno zavodni mošje, pridite v obilnem številu na

zborovanje, ne ustrašite se tudi slabega vremena! Na svidenje v Poljčanah!

Tabor v Žalcu. Kakor se poroča nasprotnim listom, nameravajo štajerski slov. državni in deželni poslanci obdrževati meseca marcija tabor v Žalcu. Nekateri listi vedó tudi povedati, da se bo govorilo na taboru v Žalcu o vprašanju celjskih slovenskih vsoprednic. Mi si pridržujemo, o pravem času označiti svoje stališče k nameravanemu taboru. To pa že danes povemo, da se bo potem v Žalcu moralo tudi o tem govoriti, ali sta vendar le res dva slovenska poslanca več ali manj zakrivila znano resolucijo Stürgkhovo. — Ljudstvo zahteva jasnosti o tem, kar delajo in ne delajo naši poslanci!

Gornjigrad. V Gradcu je umrl prejšnji oskrbnik grajščine ljubljanskega škofa v Gornjemgradu, g. Josip Hofbauer. Ni bil prijatelj Slovencev!

Ljutomer. V Ljutomeru nimajo že dolgo več domačina, da bi jim županil, zato so si sedaj po odstopu Švarca izvolili zopet tujca, ki se je še nedolgo naselil med njimi, namreč »nemškega« notarja Julija Turna. Pokrij si svoje lice, ponosni Ljutomer!

Črnagora pri Ptuj. Piše se nam iz Dravskega polja: Mnogo se govori o zadnjih volitvah na Črnigori, pri katerih je zmagala — hvala Bogu — slovenska stranka. Po nekaterih listih se očita narodnim Črnogorcem, da so premalo skupaj držali pri volitvi in niso enotno postopali. To je res, ampak tega niso krivi Črnogorci, ampak oni, ki bi jih morali poučiti in v red spraviti. Tega pa nekateri gospodje niso storili. Zmerjati čez druge, sam pa brez načrta delati in svojo osebo rivati naprej, čeprav ni nikjer priljubljena, to bi nas skoraj spravilo ob zmago. In res se imamo zahvaliti za zmago vrlim poljancem, posebno zavednim Lovrenčanom, ki so prišli s svojimi voditelji vzorno in enotno disciplinirani k volitvi ter nam priborili zmago. Slava njim!

Od Sv. Trojice v Slov. gor. nam pišejo: Kratek predpust je boljši, ko dolgo leto. V preteklem letu je bilo v naši župniji le osem parov poročenih. V letošnjem predpustu pa je bilo 6 parov oklicanih. In kar je za nas velika posebnost, na pustni ponedeljek tri poroke. Dve posestnici: Matilda Zdravec in Alojzija Čeh iz Senarske, sta si privzeli pomočnika za svoji posestvi. Prva Matevža Rajšpa, mlinarja; druga pa Janeza Pilingerja. Tretji pa je bil Janez Potočnik, ki si je vzel za tovarišico življenja Marijo Cotar; ker je mizar in ima pomagade, ne potrebuje pomočnice, temuč le tovarišico. (Ker prevzame rokodelstvo po svojem očetu J. Potočniku, kateri vam je, kot dober, izvrsten mizar gotovo znan, priporočam vam tudi mladega mojstra, da bi mu bili naklonjeni, kakor njegovemu očetu). Mnogo sreče vsem trem!

Zdravniki pri Sv. Trojici v Slov. gor. Že celih 10 dni zdihujejo naši bolniki, ker morajo v slabi poti daleč hoditi k zdravniku. Predno se je še poslovil od nas naš prejšnji zdravnik dr. Ant. Vilimek, ponujal se nam je eden, o katerem pravijo, da precej po hrastovem listju diši, pa se je skesal in drugam obrnil. Nato je sever drugega prinesel, kateri pa se je prestrašil naše »blatne dežele«, in drugi dan ga je že jug nazaj na sever potisnil. Zdaj pa govorijo, da pride eden izpod Votanovega hrasta tolažbe in veselja delat našim mamikam in mimikam. Gotovo je velik Nemeč, ker pravijo, da se kliče dr. Zirngast. Želimo, da bi ne prišel k nam, če pa že, da bi se ne zaljubil preveč v naše blato.

Važni sklepi za domačo politiko. Odborova seja »Save« je dne 16. febr. t. l. v Sevnici odobrila sledeči resoluciji: Postopanje slovenskih poslancev se popolnoma odobrava. V slučaju, ako pride slovensko-nemška gimnazija v Celju v resno nevarnost,